

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 437/2022-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľiek **Advokátskej kancelárie Jakubčová a partneri, s. r. o.**, Rajska 7687/7, Bratislava, IČO 50 046 594, v mene ktorej koná advokátka a konateľka Mgr. Lenka Jakubčová, a [REDACTED] proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II č. k. 49 P 126/2019-334 z 22. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľiek a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka Advokátska kancelária Jakubčová a partneri, s. r. o. (ďalej aj „sťažovateľka 1“), sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia, ktoré navrhuje zrušiť, nariadiť odklad jeho vykonateľnosti a priznať jej náhradu trov konania. Jej ústavná sťažnosť bola vedená pod sp. zn. Rvp 1185/2022.

2. Dňa 18. mája 2022 bola ústavnému súdu doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľka 2“, spolu so sťažovateľkou 1 aj „sťažovateľky“), ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, ktoré navrhuje zrušiť, nariadiť odklad jeho vykonateľnosti a priznať jej náhradu trov konania. Ústavná sťažnosť sťažovateľky 2 bola vedená pod sp. zn. Rvp 1216/2022.

3. Uznesením č. k. PLs. ÚS 27/2022-6 z 15. júna 2022 ústavný súd v záujme hospodárnosti konania spojil ústavné sťažnosti sťažovateľiek podľa § 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1185/2022.

4. Z ústavných sťažností a príloh k nim priložených vyplýva, že sťažovateľke 2 ako konateľke právneho zástupcu (sťažovateľka 1) účastníčky konania (matky) vedeného okresným súdom pod sp. zn. 49 P 126/2019 o zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom bola napadnutým uznesením okresného súdu uložená poriadková pokuta vo výške 400 eur, a to podľa § 102 ods. 1 písm. b) a ods. 2 CSP. Dôvodom uloženia poriadkovej pokuty bolo správanie „*právnej zástupkyne matky*“ spočívajúce v tom, že sa dosiaľ nikdy nedostavila na nariadené pojednávanie a svoju neúčast' včas neospravedlnila, čím sťažila postup konania.

II.

Argumentácia sťažovateľiek

5. Sťažovateľky v ústavných sťažnostiach zhodne argumentujú, že:

- a) okresnému súdu boli vždy riadne doručené žiadosti o odročenie pojednávanií (nariadených na 9. december 2020, 23. apríl 2021 a 22. apríl 2022) a ospravedlnenie neúčasti zo závažných dôvodov a zároveň bola preukázaná skutočnosť, že klientka trvala na osobnom zastúpení sťažovateľkou 2, pričom v prípade existencie dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním a v situácii, keď klient zároveň trvá na osobnom zastúpení advokáta, je súd povinný jeho neúčast' ospravedlniť;
- b) všetky žiadosti o odročenie pojednávania považujú za odôvodnené, pričom okresný súd nedostatočne skúmal dôvodnosť riadne ospravedlnených neúčastí na pojednávaní;
- c) napadnuté uznesenie je zároveň materiálne nevykonateľné, keďže v záhlaví označený právny zástupca nie je totožný s osobou uvedenou vo výroku;
- d) vzhľadom na zákonnú úpravu dôvodov na odročenie pojednávania je poriadková pokuta neoprávnená a nezákonná. Absencia zrozumiteľného odôvodnenia napadnutého uznesenia a postup okresného súdu, ktorým znemožnil preskúmanie napadnutého uznesenia prostriedkom procesnej nápravy (sťažnosťou) v systéme všeobecného súdnictva, zakladajú porušenie ich označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

6. Podstatou ústavných sťažností je tvrdenie sťažovateľiek o porušení ich práv, keďže podľa ich názoru napadnuté uznesenie okresného súdu neobsahuje zrozumiteľné odôvodnenie a okresný súd svojím postupom znemožnil jeho preskúmanie v systéme všeobecného súdnictva.

7. V prvom rade ústavný súd považuje za vhodné vysporiadať sa s poznámkou sťažovateľiek o materiálnej nevykonateľnosti napadnutého uznesenia, a to aj v súvislosti s účelom predbežného prerokovania návrhu na začatie konania, ktorým je posúdenie splnenia podmienok konania pred ústavným súdom v danej veci (§ 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Ako správne uvádzajú sťažovateľky vo svojich ústavných sťažnostiach, napadnuté uznesenie v záhlaví uvádza

ako právneho zástupcu matky sťažovateľku 1, no svojím výrokom ukladá poriadkovú pokutu sťažovateľke 2.

8. V zmysle § 236 CSP by mal byť za zástupcu strany považovaný subjekt označený v záhlaví uznesenia. Podľa § 92 ods. 2 CSP splnomocnenie udelené advokátovi nemožno obmedziť. Zástupca, ktorému bolo také splnomocnenie udelené, je oprávnený na všetky úkony, ktoré môže v konaní urobiť strana. Ustanovenia zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“) rozlišujú, či advokát vykonáva advokáciu samostatne podľa § 12 ods. 1 písm. a) zákona o advokácii, alebo ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným podľa § 12 ods. 1 písm. e) zákona o advokácii. Zároveň nemožno opomenúť, že v zmysle § 15 ods. 2 zákona o advokácii advokáti ako konatelia spoločnosti s ručením obmedzeným vykonávajú advokáciu v mene a na účet spoločnosti.

9. Právnym zástupcom matky je v zmysle plnej moci zo 7. decembra 2020, ako aj citovaných ustanovení sťažovateľka 1, výrokom napadnutého uznesenia bola však poriadková pokuta uložená sťažovateľke 2, ktorá však advokáciu nevykonáva samostatne, ale ako konateľka sťažovateľky 1. Uvedený spôsob výkonu advokácie vyplýva aj zo zápisu vo verejne prístupnom zozname advokátov vedenom Slovenskou advokátskou komorou.

10. V konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy môže byť navrhovateľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody. Podľa judikatúry ústavného súdu aktívnu legitímáciu na podanie sťažnosti majú iba tie osoby (fyzické alebo právnické), ktorých základné právo alebo sloboda boli porušené. Ústavnú sťažnosť nemôže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie základných práv alebo slobôd iných osôb, nie svojich (porov. I. ÚS 56/98, II. ÚS 50/08, III. ÚS 473/2011).

11. Z dôvodu pochybností o správnosti či vykonateľnosti výroku napadnutého uznesenia (najmä s odkazom na § 15 ods. 2 zákona o advokácii) spôsobených okresným súdom ústavný súd nepovažoval za vhodné sankcionovať jednu zo sťažovateľiek odmietnutím jej ústavnej sťažnosti „iba“ ako podanej neoprávnenou osobou podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde. V záujme materiálnej ochrany práv oboch sťažovateľiek preto ústavný súd pristúpil aj k posúdeniu samotnej podstaty ústavných sťažností, t. j. ich vecnej (meritórnej) stránky.

12. V nadväznosti na takto vymedzené ťažisko ústavnej sťažnosti ústavný súd uvádza, že rozhodnutia všeobecných súdov o uložení poriadkových pokút sú predmetom ústavného prieskumu, aj keď v obmedzenej miere. Ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti už vyslovil právny názor, podľa ktorého rozhodnutie o uložení poriadkovej pokuty je v zásade spôsobilé neprípustným spôsobom zasiahnuť do základných práv a slobôd účastníkov konania, a preto takéto rozhodnutie podlieha súdnemu prieskumu z hľadiska rešpektovania zásad spravodlivého procesu vo všetkých jeho aspektoch (m. m. I. ÚS 41/2015). Z uvedeného dôvodu sú na rozhodovanie súdov o uložení pokút primerane kladené požiadavky, ktoré sú vyvoditeľné zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Znamená to predovšetkým to, že takéto rozhodnutie musí mať zákonný podklad a nemôže byť prejavom svojvôle.

13. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je požiadavka riadneho odôvodnenia jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu. Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov a vylúčiť svojvôľu, lebo len vecne správne (zákonu zodpovedajúce) rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom požadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie napĺňa – ako neoddeliteľná súčasť „ustanoveného postupu“ – ústavné kritériá vyplývajúce preň z ústavy a dohovoru či listiny (m. m. I. ÚS 327/2010, IV. ÚS 562/2018, I. ÚS 332/2022).

14. Už uvedené základné východiská v kontexte obsahových náležitostí základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o uložení poriadkovej pokuty aj okresný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

15. Rozhodnutie o uložení poriadkovej pokuty má charakter procesnej sankcie, ktorou je možné vynútiť splnenie uložených procesných povinností, ktoré napriek ich účinnému uloženiu splnené neboli (m. m. III. ÚS 152/2017). Základným predpokladom na vydanie takéhoto rozhodnutia je to, že konaním alebo opomenutím dôjde k sťaženiu postupu konania, t. j. nesplnením takej povinnosti dôjde k predĺženiu súdneho konania. Svojou podstatou tak uvedené poriadkové opatrenie umožňuje zabezpečiť nerušený priebeh konania a súčinnosť strán sporu, resp. ich zástupcov a iných subjektov v prípade, ak títo nemajú záujem podieľať sa na prebiehajúcom konaní spôsobom, ktorý zákon upravuje, alebo ak by priebeh konania iným spôsobom sťažovali, predlžovali, či dokonca marili (m. m. III. ÚS 193/2018, III. ÚS 346/2018).

16. Opodstatnenosť ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vzhľadom na už uvedené prichádza pri preskúmaní ústavnosti rozhodnutia všeobecného súdu o uložení poriadkovej pokuty do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného odôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom (m. m. III. ÚS 152/2017).

17. Okresný súd v napadnutom uznesení zdôvodnil uloženie poriadkovej pokuty správaním „právnej zástupkyne“, ktorá nerešpektovala žiadne z predvolaní na nariadené termíny pojednávania, pričom jej žiadosti o ospravedlnenie jej neprítomnosti neboli nikdy podané včas a nikdy neobsahovali vážne preukázané dôvody, čím sťažila postup súdu. Pri stanovení výšky poriadkovej pokuty zohľadnil, že ide o opakované konanie právnej zástupkyne. Právna zástupkyňa doručila okresnému súdu 7. decembra 2020 žiadosť o odročenie pojednávania nariadeného na 9. december 2020 z dôvodu, že nie je splnená lehota na prípravu pojednávania, keďže právne zastupovanie matky prevzala 7. decembra 2020 a klientka trvá na osobnom zastúpení (mail tvorí prílohu ústavnej sťažnosti, pozn.), a ospravedlnenie svojej neúčasti a neúčasti matky, ktorej okresný súd nevyhovел. Následne právna zástupkyňa súdu oznámila, že sa pojednávania nemôže zúčastniť z dôvodu iných pracovných povinností, jej ospravedlnenie okresný súd neakceptoval. V deň konania ďalšieho pojednávania 23. apríla 2021 zaslala právna zástupkyňa okresnému súdu žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu, že matka trvá na námietke zaujatosti sudcu v konaní, a ospravedlnenie neúčasti jej a matky. Následne deň pred nariadeným termínom pojednávania na 22. apríl 2022 doručila právna zástupkyňa súdu návrh na zastavenie konania z dôvodu nedostatku právomoci

súdov Slovenskej republiky a ospravedlnenie jej neúčasti, ako aj neúčasti matky. Ani jednu žiadosť okresný súd neakceptoval.

18. Napadnuté uznesenie okresného súdu bolo reakciou na konkrétnu procesnú situáciu v spore o zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom, v ktorom napriek existujúcej judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva, že ho je nevyhnuté prejednávať so všetkou rýchlosťou (pozri rozsudok vo veci Fiala proti Českej republike z 18. 7. 2006, bod 76, porovnaj tiež rozsudky vo veciach Nuutinen proti Fínsku z 27. 6. 2000, Voleský proti Českej republike z 29. 6. 2004), dochádzalo k opakovanému odročeniu nariadených pojednávaní.

19. Princíp priamosti civilného mimosporového konania vyjadrený v čl. 13 Civilného mimosporového poriadku znamená, že subjekty civilného procesu, predovšetkým súd a účastníci konania, konajú vo vzájomnom styku osobne, nesprostredkovane, teda priamo. Výnimku predstavuje situácia, keď je účastník konania v procese zastúpený, pretože v tomto prípade koná prostredníctvom svojho zástupcu. V zmysle § 178 ods. 1 CSP ak je strana v konaní zastúpená zástupcom na celé konanie, súd vždy predvolá zástupcu strany. Predvolanie na pojednávanie preto ústavný súd vyhodnotil ako povinnosť uloženú výslovne právnej zástupkyňi matky (porov. I. ÚS 332/2022).

20. V súvislosti s prvou žiadosťou o odročenie pojednávania ústavný súd odkazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej *„ak účastník konania nepreukáže existenciu objektívnych skutočností brániacich mu zvoliť si advokáta v primeranej lehote po riadnom doručení predvolania na pojednávanie, nie je možné akceptovať udelenie plnej moci advokátovi v krátkom čase pred termínom pojednávania, príp. v deň pojednávania ako dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania a nedochádza tak k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom (1 Obdo 19/2014)“*. Na druhej strane je však advokát sám zodpovedný za to, že prevezme zastúpenie iba v prípade, ak je spôsobilý ho aj reálne poskytnúť na nariadenom pojednávaní. Žiadosti o odročenie z dôvodu udelenia plnej moci advokátovi v krátkom čase pred termínom pojednávania nemôže teda súd za žiadnych okolností akceptovať, keďže nejde o dôležitý dôvod na odročenie pojednávania (porov. *Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. 1540 s. s. 684*).

21. Ak súd skúma, či účastník (jeho právny zástupca) žiada o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, môže vychádzať len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase jeho rozhodovania o tejto žiadosti. Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená „dôležitým dôvodom“ vtedy, ak právny zástupca účastníka tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom na svoju povahu spôsobilé jeho neúčasť na pojednávaní súdu ospravedlniť. Ak je takouto prekážkou účasť zástupcu účastníka na pracovnej ceste, nestačí na splnenie podmienky „dôležitého dôvodu“, že právny zástupca žalovaného takúto skutočnosť iba súdu oznámil; je naopak primerané žiadať, aby oznámil ďalšie údaje o tom, prečo sa nemôže pojednávania zúčastniť (napr. preukázaním, že pracovná cesta nezniešla odklad, na aký účel je pracovná cesta podniknutá, či mohol termín cesty ovplyvniť a pod.), kedy sa o termíne cesty dozvedel (že o ňom bol uzrozumený skôr ako o pojednávaní, kde sa ospravedľuje, resp. že kolidujúci úkon je inak naliehavejší) a že časovú kolíziu viacerých konaní nebolo možné vyriešiť inak (1 Cdo 136/2010).

22. Záujem advokáta je v sporovom konaní až druhoradý. Primárny je záujem na hospodárnom a efektívnom prejednaní veci bez zbytočných prietáhov a záujem strany, a to nielen žalujúcej, ale aj žalovanej. Odročenie pojednávania z dôvodov na strane advokáta zabezpečuje náležitý komfort iba jeho osobe, resp. jeho podnikaniu v oblasti poskytovania právnych služieb, neguje však na druhej strane všetky už uvedené princípy a legitímne záujmy a smeruje k vyvolaniu zbytočných súdnych prietáhov. Z tohto dôvodu by mali byť dôvody na strane advokáta akceptované ako dôležitý dôvod na odročenie pojednávania iba vo výnimočných prípadoch (porov. *Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol.* Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. 1540 s. s. 683).

23. Druhú a tretiu žiadosť o odročenie pojednávania nemožno považovať za včasnú, keďže v nich uvedené dôvody mohla matka alebo právna zástupkyňa formulovať bezprostredne po tom, ako sa dozvedeli o nariadenom pojednávaní. Rovnako ich nemožno považovať za odôvodnené vážnymi okolnosťami, keďže návrhy na procesné postupy nemožno považovať za vážne okolnosti, keďže ide o prostriedok procesného útoku, ktorý matka mohla využiť kedykoľvek od začatia konania (porov. III. ÚS 66/2022).

24. Po preskúmaní relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia sa ústavný súd stotožnil so záverom okresného súdu, že právna zástupkyňa svoju neospravedlnenou neúčastťou na nariadených pojednávaniach sťažila postup konania, keďže v dôsledku jej nedostavenia sa na pojednávanie došlo k jeho odročeniu. V tejto súvislosti si treba uvedomiť, že odročenie pojednávania bez prejednanja a rozhodnutia sporu nešlo len na úkor navrhovateľa, ale aj na úkor súdu, ktorý spočíva v strate času vynaloženom na prípravu pojednávania a v strate času a priestoru vyhradeného na pojednávanie (porov. III. ÚS 66/2022). Preto podľa názoru ústavného súdu aplikácia podústavného práva, konkrétne § 102 ods. 1 písm. b) CSP, nevykazuje žiaden prvok arbitrárnosti, keďže je zrejmé, na základe akého ustanovenia a ktoré konanie právnej zástupkyne bolo uložením poriadkovej pokuty sankcionované. Z prednesených argumentov sťažovateľiek nevyplýva nič, čo by posunulo prerokovávanú vec do ústavnoprávnej roviny.

25. V tejto súvislosti sa žiada dodať, že právomoc ústavného súdu nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Úlohou ústavného súdu nie je ani náprava prípadných pochybení všeobecných súdov pri vydávaní procesných rozhodnutí.

26. Vo vzťahu k námietke sťažovateľiek, že okresný súd svojím postupom znemožnil preskúmanie napadnutého uznesenia sťažnosťou, ústavný súd pripúšťa, že v zmysle § 6 písm. a) zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov v občianskom súdnom konaní vyšší súdny úradník rozhoduje na základe poverenia sudcu aj o poriadkovej pokute, zároveň však odkazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej ak v danej veci rozhodol sudca, a nie vyšší súdny úradník, hoci zákon ukladá rozhodovanie vyššiemu súdному úradníkovi, nemôže samo osebe spôsobiť zásah do ústavných práv, pretože dvojinštančnosť nie je všeobecnou zásadou civilného konania (m. m. PL. ÚS 10/2019, I. ÚS 502/2019, porov. I. ÚS 12/2022, I. ÚS 233/2022).

27. Ak zvážime charakter procesného rozhodnutia (netýkajúceho sa bezprostredne merita veci či iného subjektu než toho sankcionovaného), účel poriadkovej pokuty, jej výšku a najmä to, že k jej uloženiu prispel sám sankcionovaný subjekt, nemožno uvažovať o účelnosti predlžovania a predražovania „konania“ (i neprimeraného zaťažovania všeobecných súdov rozhodovaním

o poriadkových opatreniach) iba preto, aby sa formalisticky učinilo dvojinštančností. Striktné trvanie na formálnych stránkach práva neplní žiadnu rozumnú funkciu, ale naopak, popiera samotný zmysel právnej úpravy (IV. ÚS 19/2012). Zmyslom využitia poriadkového opatrenia je zabezpečenie plynulosti postupu súdu v prebiehajúcom (existujúcom) súdnom konaní, nie jeho rozmnožovanie o ďalšie „konania“, ktoré navyše nemajú pre prejednávajúcu vec žiaden význam. Taký stav by bol v rozpore s požiadavkou zdravého rozumu, ktorá nemôže byť irelevantná pre organizáciu a fungovanie materiálneho právneho štátu (III. ÚS 152/2017).

28. Keďže napadnuté uznesenie okresného súdu vydané sudcom posúdil ústavný súd ako také, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia, a nezistil v jeho odôvodnení svojvôľu alebo arbitrárnosť, je možné uzavrieť, že nedodržanie procesných predpisov v postupe okresného súdu, keď namiesto vyššieho súdneho úradníka rozhodoval sudca, nedosiahlo takú intenzitu, ktorá by mohla mať ústavnoprávny rozmer alebo by bola spôsobilá relevantným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľiek na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

29. Na podklade uvedeného ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu nedovoľuje prijať záver o tom, že by v tomto prípade došlo k extrémnemu vybočeniu zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov tak, že by mohlo zasiahnuť do základného práva sťažovateľiek na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo do práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v ňom neidentifikoval signály svojvôle či arbitrárneho prístupu zo strany okresného súdu. Preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľiek podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

30. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľiek v uvedenej veci vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

31. K uvedenému ústavný súd len dopĺňa, že v prejednávanej veci právnymi následkami napadnutého právoplatného uznesenia žiadnej zo sťažovateľiek ani nehrozí závažná ujma, tak ako ju predpokladá § 129 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodov uvedených v bodoch 7 až 11 tohto uznesenia, keďže poriadková pokuta sťažovateľke 1 vôbec uložená nebola a sťažovateľka 2 nevykonáva advokáciu samostatne v zmysle § 12 ods. 1 písm. a) zákona o advokácii, čo spôsobuje pochybnosti o samotnej vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2022

Miloš Maďar
predseda senátu